

Jeg kan også sige, at i dag er det sådan, at Sverige – efter at have været blandt verdens førende i indkomst og købekraft pr. indbygger i 1980 – nu er rutschet langt, langt ned og i dag befinder sig i den nederste halvdel af de lande, vi kan sammenligne os med. Det er altså ikke uden omkostninger for det enkelte menneske at komme ud for en så massiv spekulation, som Sverige var ude for.

Hvis vi tager Storbritannien, er der det at sige, at den beskæftigelsesfremgang, Storbritannien har haft, så sandelig også er sket på bekostning af noget andet. Den er sket på bekostning af sociale ulykker for de svageste, og den er også sket på bekostning af indkomstfordelingen. Det, der er det spændende i Danmark, er, at vi har en af verdens mest lige indkomststrukturer, og samtidig har vi en så høj beskæftigelse for både mænd og kvinder, som vi har, og samtidig har vi lavinflation.

Man kan godt sige, at i Storbritannien er der kommet en beskæftigelsesfremgang. Men den er sket på bekostning af sociale hensyn, og den er sket på bekostning af en fornuftig, mere ligelig og retfærdig indkomstfordeling. Det er det, der er mine grundlæggende pointer.

Frank Dahlgaard (UP):

Statsministeren har naturligvis ret, når han i sit svar siger, at det aldrig er en fordel at få tvunget sin valuta i knæ. Men begge lande var jo i en situation, hvor de var sårbare over for valutaspækulation, fordi de ikke havde holdt orden i økonomien.

Hvad var der sket, hvis disse lande ikke havde kunnet give efter for spekulation og ladet deres valutaer falde? Når nu de havde bragt sig selv i en situation, hvor de var sårbare, havde så ikke arbejdsløsheden og elendigheden i disse to lande været endnu højere?

Det, der er sket nu – og det kan jeg forstå at statsministeren bekræfter, for ellers taler han jo imod kendsgerningerne – er, at arbejdsløsheden i Storbritannien og Sverige i dag er klart lavere, end den er i EU som helhed, og at den også er faldet markant i de to lande. Den er næsten halveret i Storbritannien og er faldet med 25-30 pct. i forhold til toppunktet i Sverige, og det er jo i sig selv til gavn, ikke mindst for de dårligst stillede og de svage. Det er vel rigtigt?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg blev først stillet spørgsmålet: Hvad var der sket, hvis Sverige og Storbritannien ikke havde givet efter?

Må jeg først sige, at de prøvede jo at modstå den internationale spekulationskraft, men det lykkedes dem ikke. Sverige hævdede jo ikke renten til 500 pct. – jeg siger fem hundrede procent – i de hårde dage, fordi man ville give efter. Man blev tvunget til det.

Hvad ville der være sket, hvis man havde kunnet undgå at give efter? Ja, så ville man have haft mere tid, og man ville frem for alt have haft midler til at undgå, at den økonomiske tilpasning, der måtte foretages, ikke ramte de svageste i samfundet så hårdt, som tilfældet var. Det var dét, der gjorde udslaget. Det er nemlig forskellen på et land, som bliver presset ud i en panikhandling, frem for et land, der stille og roligt og med fremsyn kan tilpasse sit samfunds økonomi sådan, at der tages hensyn til de svageste.

Til det andet spørgsmål om arbejdsløsheden i Sverige og Storbritannien og den positive udvikling: Det er rigtigt, men det har jo ikke noget med euroen at gøre. Jeg kan nævne lande inden for den fælles valuta, der har haft en endnu mere dramatisk forbedring af beskæftigelsen. Lande som Spanien og som Portugal har ekstremt god fremgang i beskæftigelsen.

Nu ved hr. Frank Dahlgaard og jeg jo også godt, at arbejdsløshedsprocenten er en størrelse, der bl.a. påvirkes af, hvor mange mennesker der kommer ud på arbejdsmarkedet. Hvis vi ser på beskæftigelsesfremgangen, kan vi faktisk nævne f.eks. Italien, Spanien og Portugal, alle fællesvalutalande, der har haft en rigtig, rigtig god fremgang. Derfor ville jeg være meget tilbageholdende med at mene, at beskæftigelsesfremgangen i Sverige og Storbritannien skyldes, at de står uden for den fælles valuta. Det har slet ikke noget med hinanden at gøre.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen statsministerens svar er jo ikke fyldestgørende.

Det er rigtigt, at Sverige kunne ikke klare det og kom ud i en ukontrolleret situation i november 1992, var det vist, og at de hævdede den kortfristede rente til 500 pct. Men renten, ikke bare den kort-, men også den langfristede, faldt jo markant i Storbritannien, og her var det jo ikke noget, man blev tvunget til. Her var det kontrolleret, og det var noget, man besluttede